

Η οσιομάρτυς Ανυσία η εν Θεσσαλονίκη (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Το φως που εκπέμπει η μνήμη των Αγίων της Εκκλησίας μας είναι το πιο ισχυρό. Και ο λόγος είναι διότι το φως αυτό πηγάζει από τη θεία Χάρη που καταύγαζε την ψυχή των Αγίων, το οποίο τους δόθηκε ως δώρο για τους κόπους και τις θυσίες τους. Το φως της μνήμης τους δεν σβήνει ούτε και πρόκειται να μειωθεί, αλλά θα συνεχίζει να λάμπει και να ακτινοβολεί τις ψυχές όλων όσων τους τιμούν, όλων όσων τιμούν τη πίστη και τη γενναιότητα της ψυχής τους. Αυτό το φως πηγάζει σε όλους που τιμούν τη σήμερα τιμώμενη Αγία.

Η Αγία Ανυσία γεννήθηκε και έζησε στα δύσκολα εκείνα χρόνια των διωγμών κατά των Χριστιανών επί εποχής του βάνουσου διώκτου, του Μαξιμιανού, την ίδια περίοδο με τον πολιούχο Άγιο της Θεσσαλονίκης, τον Μυροβλύτη Δημήτριο.

Στους ουρανοὺς πατρίδα ἔχει τὴν πόλην τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, μητέρα τὴν Ἁγία Ἐκκλησία, πρότερον μὲν τὴν Ἀγωνιζομένη, στὴ γῆ, στὴν ὁποία ἀναγεννήθηκε, καὶ τώρα στὴν Θριαμβεύουσα, στὸν οὐρανό, τὴν ὁποία ἀποκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «των Πρωτοτόκων [1]», τῆς ὁποίας ὁ γενόμενος υἱὸς τῆς ἔχει ἀδελφούς ὅλους τοὺς Ἀγγέλους καὶ Μάρτυρες καὶ Οσίους.

Σε νεαρή ηλικία ἔμεινε ὀρφανή ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐπιφανεῖς καὶ πλούσιοι ἄρχοντες τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀσπάσθηκα τὴν πίστη τὴν ἀληθινή, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ὁποία γαλούχησαν ἀπὸ μικρῆς ηλικίας τὴ θυγατέρα τους. Πόθος τῆς ἦταν νὰ συναντήσῃ τὸν Οὐράνιο Νυμφίο Χριστό, ἀποστρέφοντας τὶς ἡδονές καὶ τὰ υλικά ἀγαθὰ τοῦ μάταιου τούτου κόσμου καὶ ἀναζητώντας τὰ αἰώνια, οὐράνια καὶ ἀφθάρτα ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου. Γι' αὐτὸ μοίρασε ὅλα τῆς τὰ πλούτη στους φτωχοὺς «καὶ τὸν πλούτον σκορπίσασα, καὶ πτωχοὺς ἐπαρκέσασα, ἐνυμφεύθης ἀφθορος τῷ Ποιήσαντι [2]».

Ζούσε ἀφιερωμένη στο Χριστό καὶ διαρκῶς προσευχόταν, τηρώντας τὶς νηστείες τῆς Ἐκκλησίας μας. Πώλησε ὅλα τὰ υπάρχοντά τῆς καὶ διένειμε τὸ πλούτο τῆς στους φτωχοὺς, ἐνῶ ἡ ἴδια ζούσε ἀπὸ τὸν κόπο τῶν χεριῶν τῆς.

Κάποια ἡμέρα ἡ ἁγία αὐτὴ παρθένος εἶχε βγεῖ ἔξω γιὰ νὰ πάει στὴν ἐκκλησία. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ εἰδωλολάτρες γιόρταζαν τὴ γιορτὴ τοῦ ἡλίου. Καθ' ὁδὸν συνάντησε ἕνα στρατιώτη, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνάγκασε νὰ θυσιάσῃ στα εἰδωλα «μὴ προσκυνῆσαι ἡλίῳ γὰρ, πεισθεῖσα τὴν ἀδικόν, καθυπέμεινας σφαγὴν, φοινηχθεῖσα

τοισ αίμασι [3]». Όμως, η πίστη της Αγίας ήταν σταθερή και ακλόνητη στον Ένα και Αληθινό Χριστό. Έτσι, απαρνήθηκε τα είδωλα και τον έφτυσε κατά πρόσωπο. Ο στρατιώτης έβγαλε το σπαθί του και το έμπηξε κάτω από το πλευρό της. Έτσι έλαβε μαρτυρικό τέλος η επίγεια ζωή της αγίας Ανυσίας, το έτος 298 [4], και αξιώθηκε να λάβει τον αμαράντινο της δόξης στέφανο «μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, και αφθαρσίας στέφανον αναδησαμένη, χείρουσα παρίστασαι, Χριστώ τω Νυμφίω σου [5]».

Το θαυμαστό στην περίπτωση της είναι ότι ο σύντομος χρόνος της ζωής της και το νεαρό της ηλικίας υπερκεράσθηκαν από τα σπάνια ψυχικά της χαρίσματα, την σοβαρότητα, τη γενναιότητα του φρονήματος, την πολιά της σύνεση και τον «εκ βρέφους» πόθο της για τον Χριστό, ώστε θεωρώντας όλα τα δελεάσματα της ζωής «ως ιστόν αράχνης», προχώρησε στις ευγενέστερες επιλογές και κόσμησε τη σύντομη ζωή της με την τριπλή κατά Θεόν «δόξα», της παρθενίας, της οσιότητος και του μαρτυρίου [6].

Παραπομπές:

- 1. Εβραίους 12,23.**
- 2. Στιχηρό Προσόμοιο του Εσπερινού της 30ης Δεκεμβρίου.**
- 3. Ο.π.**
- 4. Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Δεκέμβριος, εκδ. Άθως, σελ. 274-275 και 278-279.**
- 5. Τροπάριο κανόνος δ' ωδής στον όρθρο της 30ης Δεκεμβρίου.**
- 6. Αγίου Φιλοθέου Κοκκίνου, Λόγος στην Αγία Ανυσία την εκ Θεσσαλονίκης.**